

# Cal anar al 28-A i combatre l'autonomisme

written by Carles Suárez i Graells | 9 de març de 2019

No es pot deixar la representació política de Catalunya en mans de l'autonomisme i l'unionisme.

En un món ideal, on el lideratge institucional hagués complert la Llei del Referèndum i hagués implementat el mandat de l'1 d'octubre, ara no caldria estar parlant de les eleccions espanyoles. Però estem on estem. La República no existeix. Però que no existeixi no vol dir que s'hagi d'abandonar l'objectiu.

I aquest passa perquè el front institucional recuperi la voluntat inequívoca d'aconseguir la independència, que recuperi la coordinació amb el front social i internacional i que recuperi el camí de la unilateralitat.

Els partits sobiranistes tradicionals, no obstant això, han renunciat al mandat de l'1 d'octubre i a l'objectiu polític d'aconseguir la independència en l'escenari actual, mentre rebutgen l'estratègia unilateral i dipositen totes les esperances a un referèndum acordat amb Espanya. Un referèndum que, sense unilateralitat, no arribarà mai, car Espanya mai acceptarà de forma voluntària una solució democràtica per Catalunya. I sense unilateralitat, només queda autonomisme.

La partitocràcia que sustenta el govern efectiu abandera aquest retorn a l'autonomisme. Ha preferit dialogar amb el govern espanyol abans que dialogar amb les pròpies bases independentistes. Unes bases que han vist com les seves demandes de mantenir la unilateralitat, si bé majoritàries, han estat retirades per les cúpules. I unes bases que han hagut d'esperar al judici per entendre què va fallar el 2017, i com, malgrat les promeses, les declaracions de sobirania del Parlament i les lleis aprovades-, el referèndum no va ser

vinculant, la DUI només simbòlica i la Llei de Transitorietat fou una mera mesura de pressió negociadora sense cap voluntat real d'implementació.

L'única estratègia de la vella política és, de fet, portar-se bé, acatar la legalitat espanyola i guanyar temps, amb l'esperança que arribi algun dia l'indult o una sentència d'Estrasburg. No existeix cap estratègia realista per aconseguir la independència en els anys vinents. Ni accepten el mandat de l'1 d'octubre ni volen crear un nou mandat. Com a molt una consulta per més autonomia a lo Tardà o Duran i Lleida. Un nou full de ruta no fa falta. L'objectiu de la independència, al congelador indefinidament.

És per això que cal enfrontar-se políticament a aquestes posicions i evitar que Convergència (i les seves marques) i ERC s'apoderin del vot independentista per avalar el retorn a l'autonomisme.

Presentar-se a les eleccions espanyoles és el primer pas per guanyar electoralment a l'autonomisme i al xantatge emocional d'unes llistes encapçalades pels presos. També cal anar a les europees, on una candidatura nítidament independentista que defensi el mandat de l'1 d'octubre tindria opcions de sortir.

2 milions d'independentistes estan avui orfes d'una oferta electoral nítidament independentista, que aposti per la unilateralitat i que estigui alineada amb les forces socials i internacionals per desenvolupar una estratègia (aquest cop realista, assumint els costos) per aconseguir la independència.

Cal una llista a les espanyoles i a les europees que doni veu a les ànsies de recuperar la iniciativa, de regenerar les institucions, de consolidar lideratges que posin el front institucional al servei del procés d'emancipació nacional. De forma executiva a la Generalitat i als ajuntaments. I en lluita ideològica de desgast a l'estat antidemocràtic al

Congrés espanyol i al Parlament europeu.

Si bé les forces vives independentistes estan enfocades a les municipals del Maig, cal tenir en compte que l'agenda electoral, 3 eleccions en un mes, tendirà a premiar el vot útil dels partits tradicionals amb marques electoral clares. Participar en les espanyoles i les europees no només no perjudicarà els resultats de les municipals, sinó que evitarà que l'autonomisme s'apoderi de la majoria independentista.

**Anar al 28-A reforçarà un espai electoral genuïnament independentista, oposat a l'autonomisme i l'unionisme, que mantingui viu el mandat de l'1 d'octubre i l'objectiu polític d'aconseguir la independència en la vida real i en la generació actual.**